

Kniha Daniel — sto osmdesát čtyři

Sabat a vtělení: základní kameny pečetícího procesu milleritů

Jeff Pippenger

2024-04-14

Závěrečná zkouška pro generaci mileritů, která neobstála ve zkušebním procesu, začala roku 1856 s příchodem rozšířeného světla o „sedmi časech“ v Leviticu dvacet šest. Od roku 1856 do roku 1863 laodicejské poselství vyznačovalo závěrečný časový úsek v období, které začalo příchodem třetího anděla 22. října 1844. Toto časové období je znázorněno verši třináct až patnáct v jedenácté kapitole knihy Daniel.

Toto časové období je znázorněno nejen těmito verši, ale také dějinami, které tyto verše naplnily, a rovněž zeměpisným svědectvím Pania, které je též Cesarea Filipova. Cesarea Filipova byla Kristem záměrně navštívena těsně před křížem a kříž představuje nedělní zákon, který je znázorněn šestnáctým veršem. Dne 22. října 1844 Lev z pokolení Judova ve zvláštním světle označil nauku o sobotě. Poté na konci tohoto zkušebního procesu představil rozšíření poznání o „sedmi časech“ a „sedm časů“ z Leviticu dvacet šest je naukou o sobotě. Je to přikázání o sobotním odpočínutí země, které je přímou paralelou k přikázání o sobotním odpočínutí lidí. Časové proroctví dvou tisíc pět set dvaceti let i dvou tisíc tří set let obě skončila 22. října 1844.

Závěrečné období procesu zkoušky, od roku 1856 do roku 1863, bylo větším zjevením soboty, která byla na počátku procesu zapečetování a zkoušky postavena do zvláštního světla. Dějiny, jež představuje naplnění veršů třináct až patnáct jedenácté kapitoly Danielovy, představují období zkoušky, v němž je pečeť Boží na věčnost vtiskována na sto čtyřicet čtyři tisíc. V těchto dějinách jsou spojeny dvě hole z Ezechiele. Spojení těchto dvou holí představuje sjednocení božství s lidstvem a učení, které v těchto dějinách září ve zvláštním světle, je učení o vtělení.

Z tohoto důvodu, když Petr v Cesareji Filipově označil Krista za Syna Božího, uznával, že Kristus jako Syn Boží představuje svou dvojí přirozenost: že je božským Synem Božím, který na sebe přijal lidské tělo, a tím se stal Synem člověka.

„Když učedníci zkoumali proroctví, která vydávala svědectví o Kristu, byli uvedeni do společenství s Božstvím a poznávali Toho, který vstoupil na nebesa, aby dokončil dílo, jež započal na zemi. Uvědomili si skutečnost, že v Něm přebývalo poznání, které žádná lidská bytost bez pomoci božského působení nemohla pochopit. Potřebovali pomoc Toho, jehož předpověděli králové, proroci a spravedliví lidé. S úžasem četli a znovu četli proročké líčení Jeho povahy a díla. Jak nejasně byli chápali proročká Písma! jak pomalí byli v přijímání velkých pravd, které vydávaly svědectví o Kristu! Když na Něho hleděli v Jeho ponížení, jak chodil jako člověk mezi lidmi, nerozuměli tajemství Jeho vtělení, dvojí povaze Jeho přirozenosti. Jejich oči byly zadrženy, takže v lidství plně nerozpoznali božství. Ale poté, co byli osvětleni Duchem svatým, jak toužili znovu Ho spatřit a zaujmout místo u Jeho nohou!“
Touha věků, 507.

Období od 22. října 1844 až do roku 1863 představuje dobu zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc. Toto období začalo tím, že sobota byla zdůrazněna jako zvláštní pravda mezi mnoha pravdami, které jsou během doby zapečetování odpečetěny. Toto období započalo troubení sedmé polnice, které označuje, kdy mělo být dokonáno tajemství Boží.

Ale ve dnech hlasu sedmého anděla, až začne trubit, bude dokonáno tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům prorokům. Zjevení 10,7.

Sedmý anděl je také třetím běda, neboť zapečetování probíhá v dějinách v době, kdy je válečná moc islámu činná. Kdyby byl milleritský adventismus v období, které následovalo po 22. říjnu 1844, věrný, islám, jenž byl 11. srpna 1840 zadržen, by byl uvolněn.

„Kdyby adventisté po velkém zklamání v roce 1844 pevně podrželi svou víru a jednotně pokračovali za otevírající se Boží prozřetelností, přijali poselství třetího anděla a v moci Ducha svatého je hlásali světu, byli by spatřili Boží spásu, Pán by byl mocně působil skrze jejich úsilí, dílo by bylo dokončeno a Kristus by už byl přišel, aby přijal svůj lid k jeho odměně. Avšak v době pochybností a nejistoty, která následovala po zklamání, mnozí z věřících v adventní poselství se vzdali své víry.... Tak bylo dílo zadrženo a svět byl ponechán v temnotě. Kdyby se celé adventistické společenství sjednotilo na Božích příkázáních a víře Ježíšově, jak nesmírně odlišné by byly naše dějiny!“ Evangelism, 695.

Dne 22. října 1844 začala znít sedmá polnice a začala znít také jubilejní polnice.

Odpočítáš si sedm sabatů let, sedmkrát sedm let; a doba sedmi sabatů let bude pro tebe čtyřicet devět let. Potom dáš zaznít troubě jubilejního roku desátého dne sedmého měsíce; v den smíření dáte troubě znít po celé své zemi. A posvětíte padesátý rok a vyhlásíte svobodu po celé zemi všem jejím obyvatelům; bude vám to jubileum. A navrátí se každý ke svému vlastnictví a každý se navrátí ke své čeledi. Leviticus 25:8–10.

Když začíná doba zapečetování sto čtyřiceti čtyř tisíc, zaznívá polnice, která označuje, že nastal boj vykonaný islámem, a polnice, která vyhlásuje svobodu těm, kdo byli otroky hříchu. Jedna polnice označuje vnější dějiny a druhá představuje vnitřní zkušenost onoho lidu smlouvy posledních dnů. Jejich otroctví je odstraněno, když je jejich lidství navěky spojeno s Jeho božstvím. Řádek za řádkem jsou tyto dvě polnice jednou Polnicí, neboť jubilejní polnice zaznívá pouze v Den smíření a Den smíření začíná, když zazní sedmá polnice třetího běda. Učením, které v milleritském hnutí představovalo obě polnice, bylo světlo soboty. Světlem, které v těchto posledních dnech představuje obě Polnice, je učení o vtělení. Řádek za řádkem jsou sobota a učení o vtělení týmž učením.

Petrovo vyznání označilo Mesiáše, a také Syna Božího. Mesiáš je Syn Boží. Mesiáš je Stvořitel představovaný sobotou.

„Pavel nikdy neviděl Krista, když přebýval na zemi. Jistě o něm i o jeho skutcích slyšel, ale nemohl uvěřit, že zaslíbený Mesiáš, Stvořitel všech světů, Dárce všech požehnání, se zjeví na zemi jako pouhý člověk.“ Sketches from the Life of Paul, 256.

Sobota označuje Stvořitele a Stvořitelem byl Kristus, jehož Petr označil. Syn Boží, jehož Petr označil, je ten, který se spojil s lidským tělem, aby se stal Synem člověka. Syn Boží představuje vtělení.

„Kristus přinesl mužům i ženám moc přemáhat. Přišel na tento svět v lidské podobě, aby žil jako člověk mezi lidmi. Vzal na sebe slabosti lidské přirozenosti, aby byl prověřen a zkoušen. Ve svém lidství měl účast na božské přirozenosti. Ve svém vtělení nabyt v novém smyslu titul Syn Boží. Anděl řekl Marii: ‚Moc Nejvyššího tě zastíní; proto také to svaté, co se z tebe narodí, bude nazváno Syn Boží‘ (Lukáš 1,35). Jsa Synem lidské bytosti, stal se v novém smyslu Synem Božím. Tak stál v našem světě — Syn Boží, a přece narozením spojený s lidským pokolením.“ Vybraná poselství, kniha 1, 226.

V Cesareji Filipově představovalo Petrovo dvojí vyznání sto čtyřicet čtyři tisíc, kteří rozumějí tomu, že Ježíš je Kristus, Syn Boží, a nauce o sobotě, jež byla osvětlena roku 1844, spolu s naukou o vtělení, která je rozpoznána v posledních dnech. Světlo této dvojí pravdy se otevírá na počátku i na konci období zapečetování, jak o tom svědčí dějiny zapečetování od 22. října 1844 do roku 1863 a dějiny dvou hlasů osmnácté kapitoly Zjevení.

Jak v milleritské linii procesu zapečetování, tak v prorocké linii zapečetování ve Zjevení osmnáct je na samém konci tohoto období zkouška, při níž se jedna skupina zjevuje jako pošetilé panny, jak tomu bylo v letech 1856 až 1863, a jedna skupina se zjevuje jako moudré panny od července 2023 až do brzy přicházejícího nedělního zákona. Toto závěrečné období zkoušky opakuje počátek tohoto období. Tentýž anděl, který sestoupil 11. září 2001, přišel roku 2023 jako Michael, aby povolal mrtvé k životu, jedny k životu věčnému a druhé k věčné smrti. Když přišel, vedl svůj lid zpět k základům. Někteří odmítají chodit po starých stezkách, někteří po starých stezkách chodí. Někteří dbají zvuku polnice, někteří odmítají slyšet.

Takto praví Hospodin: „Stůjte na cestách a vizte a ptejte se na stezky dávné, kde je ta dobrá cesta, a choďte po ní, a naleznete odpočinutí pro své duše.“ Ale oni řekli: „Nepůjdeme po ní.“ Také jsem nad vámi ustanovil strážce se slovy: „Naslouchejte hlasu polnice.“ Ale oni řekli: „Nebudeme naslouchat.“ Jeremjáš 6,16.17.

Poselství představované polnicí, na niž troubí strážní, je dvojí. Je to sedmá polnice islámu a jubilejní polnice vysvobození. Je to poselství spojení božství s lidstvím, které je uskutečněno tajemstvím vtělení a které vytváří charakter připravený pro pečeť Boží, jíž je sobota. Poselství, dílo a okolnosti spojené s tímto závěrečným obdobím pečetění, které započalo v červenci 2023, dvacet dva let po roce 2001, jsou znázorněny verši třináct až patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel a Kristovou návštěvou v Cesareji Filipově v šestnácté kapitole Matoušova evangelia.

V podobenství o deseti pannách všechny panny během doby prodlení usnuly. Ježíš řekl svým učedníkům, že Lazar spí.

To řekl; a potom jim praví: Náš přítel Lazar spí, ale jdu, abych ho probudil ze spánku. Tu mu učedníci řekli: Pane, spí-li, uzdraví se. Ježíš však mluvil o jeho smrti; oni se však domnívali, že mluví o odpočinku ve spánku. Tu jim Ježíš řekl otevřeně: Lazar zemřel. Jan 11,10–14.

Na konci jednadvaceti dnů spatřil Daniel vidění a byl v hlubokém spánku.

A já, Daniel, jsem sám viděl to vidění; neboť muži, kteří byli se mnou, toho vidění neviděli; ale padlo na ně veliké chvění, takže utekli, aby se skryli. I zůstal jsem sám a viděl jsem to veliké vidění, a nezůstala ve mně žádná síla; neboť má krása se ve mně obrátila v porušení a nezachoval jsem si žádnou sílu. Přesto jsem slyšel hlas jeho slov; a když jsem slyšel hlas jeho slov, upadl jsem do hlubokého spánku na své tváři, s tváří k zemi. Daniel 10,7–9.

Dva svědkové ze Zjevení, kapitoly jedenácté, leželi mrtví na ulici po tři a půl dne a Ezechiellovy mrtvé kosti byly v údolí. Dne 18. července 2020 byl na panny hnutí třetího anděla uveden čas prodlévání v duchovní smrti a spánku. O tři roky později započal proces probouzení a přípravy Božího lidu posledních dnů jako Jeho korouhve a mocného vojska. Anděl, který sestoupil 18. července 2020, odpečetil pravdu, jak andělé vždy činí, když sestupují.

Pravda, kterou odpečetil, byla zkušeností doby prodlení a prvního zklamání. Boží lid posledních dnů byl tehdy rozptýlen, a když v dějinách nadešel proces jeho probuzení, bylo od něho vyžadováno, aby rozpoznal a uznal, že byl rozptýlen a že se nachází v době prodlení. Tehdy bylo posláno mnoho andělů, neboli mnoho poselství, aby posílili poselství doby prodlení.

„Nedaleko závěru poselství druhého anděla jsem viděla veliké světlo z nebe, jak září na Boží lid. Paprsky tohoto světla se zdály jasné jako slunce. A slyšela jsem hlasy andělů volajících: ‚Hle, Ženich přichází; vyjděte Mu vstříc!‘“

„To bylo půlnoční volání, které mělo dát moc poselství druhého anděla. Z nebe byli vysláni andělé, aby probudili sklíčené svaté a připravili je na veliké dílo, které bylo před nimi. Nejprve toto poselství nepřijali nejnadanější muži. Andělé byli posláni k pokorným, oddaným lidem a přiměli je, aby pozdvihli volání: ‚Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc!‘ Ti, jimž bylo volání svěřeno, pospíšili a v moci Ducha svatého hlásali poselství a probudili své sklíčené bratry. Toto dílo nespočívalo v moudrosti a učenosti lidí, nýbrž v moci Boží, a jeho svatí, kteří slyšeli volání, mu nemohli odolat. Toto poselství přijali nejprve nejduchovnější, zatímco ti, kteří dříve stáli v čele díla, je přijali jako poslední a pomohli zesílit volání: ‚Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc!‘“

„Ve všech částech země bylo dáno světlo o poselství druhého anděla a toto volání obměkčilo srdce tisíců. Šlo od města k městu a od vesnice k vesnici, až byl očekávající Boží lid plně probuzen. V mnoha církvích nebylo dovoleno toto poselství přednést a velký zástup těch, kdo měli živé svědectví, opustil tyto padlé církve. Mocné dílo bylo vykonáno půlnočním voláním. Toto poselství zkoumalo srdce a vedlo věřící k tomu, aby sami pro sebe hledali živou zkušenost. Věděli, že se nemohou opírat jeden o druhého.“ Early Writings, 238.

Příchod poselství Půlnočního volání v podobenství určuje okamžik, kdy se u obou tříd panen zjevně prokáže, zda mají olej. Moudré mají olej, pošetilé jej nemají. Podobenství se naplnilo dílem Samuela Snowa v dějinách milleritů a v tomto díle bylo poselství, které Snow předkládal, rozvíjeno tak, jak to představují jeho články v milleritských publikacích onoho časového období. Potom, když dorazil na táborové shromáždění v Exeteru, které se konalo od 12. do 17. srpna 1844, je rovněž znázorněno určité období, které nakonec vedlo k tomu, že ti, kdo byli na shromáždění, je

opustili a začali poselství hlásat.

Existuje „časový okamžik“, kdy je poselství Půlnočního volání plně ustaveno, a v tom okamžiku se na základě podobenství uzavírá doba milosti pro panny. Tomuto „časovému okamžiku“ předchází „období“, během něhož se toto poselství rozvíjí. Od července 2023 se poselství Půlnočního volání rozvíjí a na rozdíl od milleritského naplnění bylo toto poselství před „uzavřením doby milosti“ předáno po celém světě. Když se doba milosti na konci exeterského shromáždění uzavřela, poselství pak šlo do „každé části země“ a „bylo dáno světlo o poselství druhého anděla a toto volání obměkčilo srdce tisíců. Šlo od města k městu a od vesnice k vesnici, až byl očekávající Boží lid plně probuzen.“

V našich současných dějinách je poselství, které začalo být zveřejňováno v červenci roku 2023, nyní přítomno ve sto dvaceti zemích světa a články, které představují rozvinutí poselství Půlnočního volání, jsou dostupné ve více než šedesáti jazycích; tyto články lze buď číst, nebo poslouchat.

Zjevení Ježíše Krista, které mu dal Bůh, aby ukázal svým služebníkům, co se má brzy stát; a oznámil je tím, že je prostřednictvím svého anděla poslal svému služebníkovi Janovi, který vydal svědectví o slovu Božím a o svědectví Ježíše Krista, o všem, co viděl. Blahoslavený, kdo čte, i ti, kdo slyší slova tohoto proroctví a zachovávají to, co je v něm napsáno; neboť čas je blízko.
Zjevení 1,1–3.

Světlo tohoto poselství, jak je představeno v těchto člancích, bylo přibližně za šest měsíců uskutečněno dvěma osobami.

„Nebudou-li ti, kdo mohou pomoci v —, probuzeni k vědomí své povinnosti, nerozpoznají dílo Boží, až zazní hlasité volání třetího anděla. Když vyjde světlo, aby osvětlilo zemi, místo aby přispěli na pomoc Hospodinu, budou chtít omezit Jeho dílo tak, aby odpovídalo jejich úzkoprsmým představám. Dovolte mi říci vám, že Pán bude v tomto posledním díle působit způsobem velmi odlišným od běžného řádu věcí a cestou, jež bude v rozporu s jakýmkoli lidským plánováním. Budou mezi námi takoví, kteří budou stále chtít ovládat dílo Boží, určovat dokonce i to, jaké kroky mají být učiněny, když dílo bude postupovat pod vedením anděla, který se připojuje ke třetímu andělu v poselství, jež má být dáno světu. Bůh použije cesty a prostředky, jimiž bude zřejmé, že bere otěže do svých vlastních rukou. Dělníci budou překvapeni prostými prostředky, které použije, aby uskutečnil a dovršil své dílo spravedlnosti.“
Testimonies to Ministers, 300.

Lev z pokolení Judova nyní přivedl svůj lid posledních dnů k veršům třináct až patnáct jedenácté kapitoly knihy Daniel, čímž otevírá dějiny znázorněné historií let 200 př. Kr. až 63 př. Kr., a také šestnáctou kapitolu Matoušova evangelia a dějiny Kristovy návštěvy v Cesareji Filipově. Jak proroctví, tak i dějiny jejich naplnění se shodují s částí knihy Daniel, která byla zapečetěna až do posledních dnů. Knihy Daniel a Zjevení tvoří jednu knihu, a proto je v posledních dnech, těsně před uzavřením doby milosti, Zjevení Ježíše Krista odpečetěno, a toto Zjevení zahrnuje i tu část Daniela, která se vztahuje k posledním dnům. Nastal čas závěru táborového shromáždění v Exeteru.

I řekl mi: Nezapečet'uj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí bezpráví, ať činí bezpráví ještě; kdo je poskvrněný, ať zůstane poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať zůstane spravedlivý ještě; a kdo je svatý, ať zůstane svatý ještě. Zjevení 22,10.11.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Hle, přicházejí dny, praví Panovník Hospodin, kdy pošlu na zemi hlad, ne hlad po chlebu ani žízeň po vodě, nýbrž po slyšení slov Hospodinových. I budou bloudit od moře k moři a od severu až na východ; budou pobíhat sem i tam, aby hledali slovo Hospodinovo, ale nenajdou je. V onen den omdlí krásné panny i jinoši žízni. Ti, kteří přísahají při hříchu Samaří a říkají: Živ je tvůj bůh, ó Dane, a: Živa je cesta Beer-šeby, i ti padnou a již nikdy nepovstanou. Amos 8,11–14.